

X

Arrest

nr. 298 779 van 15 december 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 mei 2023 met refertenummer 109242.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. BOHLALA loco advocaat E. MASSIN en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 17 december 2020 dient op 18 december 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 16 september 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker op 27 februari 2023 gehoord wordt.

1.3. Op 16 maart 2023 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 20 maart 2023 en luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit en bent u op 20 april 1995 geboren in Begova, Koerdistan. U bent een moslim van Koerdische origine. Toen u negen of tien jaar oud was, had u een goede vriend, H., die een jaar ouder was dan u. Op een dag gingen jullie naar een veraf gelegen regio om te spelen. Hij legde zijn hand op uw been en kuste u op de mond. U was bang, maar vond dit ook erg fijn. De vijftien daarop volgende dagen zag u H. enkel op school. Uiteindelijk gingen jullie opnieuw naar een verlaten gebied en hadden jullie seksuele gemeenschap. U had een jaar een relatie met de jongen. Nadat u verhuisde naar Zakho verbrak het contact met H.. U ging in Zakho naar school en leerde in het zesde middelbaar S. kennen. Aangezien jullie beiden vrij ver van de school woonden, namen jullie samen met nog drie andere kinderen de auto naar school. Jullie werden vrienden. U biechtte uw gevoelens op en deze bleken wederzijds. Jullie begonnen een seksuele/liefdesrelatie. U studeerde aan de universiteit en werkte tevens als taxichauffeur in Zakho en Dohuk. Verder verhandelde u kippen, cola en sigaretten tussen Zakho en Turkije.

Op een dag ging u naar het huis van S.. Hij was op zijn kamer en was pornofilmpjes aan het bekijken. U had seksuele betrekkingen met hem toen plotsklaps zijn zusje binnenviel en in paniek haar vader riep. U en S. renden uit het huis en jullie wegen raakten van elkaar gescheiden. U verschool zich in Pradelar en belde uw oom H. op. U schakelde uw telefoon uit omdat u voortdurend opgebeld werd door uw familieleden die op zoek waren naar u. Uw oom H. kwam u halen en bracht u naar zijn magazijn. Hij ging uw paspoort bij u thuis ophalen en voerde u naar de grens met Turkije, waar hij u geld overhandigde voor de rest van de reis. U verliet Irak legaal in september 2020. U reisde verder via de Balkan. In Slovenië werd u tegengehouden door de politie en diende u uw vingerafdrukken te geven. U ging verder via Italië naar Frankrijk en reisde van daar door naar België waar u op 17 december 2020 aankwam. U diende de volgende dag een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legde u een originele identiteitskaart neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest bij terugkeer vermoord te worden door uw familie en/of uw stam omwille van uw seksuele geaardheid. U kan het CGVS hier echter niet van overtuigen omwille van volgende redenen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich niet aangetrokken voelt tot vrouwen maar enkel tot mannen. U lichtte toe dat u uw eerste seksuele ervaring had toen u nog in de lagere school zat. U was 9 of 10 jaar oud. U ging met een vriendje naar een afgelegen plaats waar hij u op uw mond kuste. U was erg bang, want u wist maar al te goed dat dit niet geaccepteerd werd door uw religie of door de Iraakse maatschappij (CGVS p.12). Klaarblijkelijk hadden jullie het nooit gehad over een aantrekkingskracht tot elkaar. Aangezien homoseksualiteit toch negatief bejegend wordt in Irak en er voor de personen in kwestie dramatische gevolgen aan vast hangen, kan er aangenomen worden dat de jongen toch op één of andere manier zou hebben gepolst hoe u ten aanzien van homoseksualiteit stond vooraleer u vol op de mond te kussen. In geval van een vergissing was het immers goed mogelijk dat u alles zou vertellen tegen uw ouders, hetgeen ernstige gevolgen voor H. zou kunnen hebben. U verklaarde echter dat u er geen idee van had dat die jongen iets voor u voelde. Hij legde simpelweg zijn hand op uw been en kuste u (CGVS p.14). U zei tegen de jongen dat u bang was en dat hij dat niet meer mocht doen. In de vijftien dagen na de kus bleef jullie contact beperkt tot ontmoetingen in de school. Het gesprek over de kus en dus de ontdekking dat jullie

beiden aangetrokken waren tot mannen bleef eveneens beperkt. Jullie vonden het allebei leuk en spraken af om niet in het openbaar te kussen (CGVS p.13). U was immers nog steeds bang dat uw ouders dit te weten zouden komen. Hoewel u in paniek was door die eerste kus gingen jullie toch vijftien dagen later, als tienjarigen, over tot seksuele handelingen. U werd gevraagd om de context te schetsen. U was immers bang en wist dat wat u deed toch niet strookte met wat er van jongens van uw leeftijd verwacht werd. U slaagde er niet in om hier enig antwoord op te bieden. U verklaarde dat u nog jong was en dat u het zich allemaal niet meer herinnerde (CGVS p.13). U stelde dat jullie een vlot contact hadden met elkaar, naar een afgelegen plek gingen en daar gewoon seks hadden (CGVS p.13). Op de vraag wiens idee het was om de stap naar seksuele gemeenschap te zetten, antwoordde u dat het van u beiden kwam. U wist ook niet meer hoe dit onderwerp ter sprake was gekomen (CGVS p.13, p.14). U kon in de verste verte niet toelichten hoe u, als tienjarig jongetje, na een eerste kus besloot om vijftien dagen later seksuele betrekkingen te hebben. Het CGVS hecht slechts weinig geloof aan de door u afgelegde verklaringen over uw homoseksuele geaardheid. Voorts kan er nog aangestipt worden dat de leeftijd van negen of tien jaar erg jong is om seksuele betrekking te hebben; de meerderheid van de kinderen is op zijn negen of tien jaar immers nog niet geslachtsrijp. U vond tien jaar helemaal niet jong en u voegde eraan toe dat mensen in Koerdistan op jonge leeftijd kunnen vrijen, dat "het weer" een invloed heeft op de mensen en dat "de aarde er mannelijker is" (CGVS p.12). Los van de biologische factoren blijft het merkwaardig dat kinderen van tien jaar zouden besluiten om stiekem seks te hebben wetende hoe de maatschappij en de religie er tegenover staan. U wijzigde nog uw verklaringen hieromtrent en gaf aan dat u niet meer wist hoe oud u was, het zou kunnen dat u een paar jaar ouder was (CGVS p.14). Dat u er eerst van overtuigd was dat u negen of tien jaar was en u vervolgens, eens geconfronteerd met de bedenkingen daaromtrent, uw leeftijd met een paar jaar opschroeft, is niet bevorderlijk voor uw geloofwaardigheid.

U werd gevraagd hoe u met uw eigen homoseksualiteit omging. U verklaarde dat u zich doodschaamde. In al de gesprekken op school bleef u zoveel mogelijk op de achtergrond als het over relaties ging met vrouwen of over homoseksualiteit (CGVS p.18, p.19). U vreesde immers dat iemand zou vermoeden dat u homoseksueel was (CGVS p.18). In die zin is het merkwaardig dat u het thema soms zelf thuis opperde en aanhaalde dat de zoon van die familie gevoelens had voor mannen (CGVS p.18). U stelde dat u wilde weten hoe uw familie zou reageren als u ook homoseksueel was (CGVS p.18). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u dit al wist sinds u tien jaar was. Daarenboven zijn er wel subtielere manieren om na te gaan hoe uw familie tegenover homoseksualiteit stond dan de homoseksualiteit van andere mannen te ontmaskeren (CGVS p.18, p.19). Van iemand die effectief homoseksueel is en die angstvallig probeert om dit verborgen te houden voor zijn familie, kan er aangenomen worden dat deze geen andere potentiële homoseksuelen gaat aanwijzen, wetende welke gevolgen dit voor hen zou kunnen hebben, enkel en alleen om te weten hoe zijn familie ten aanzien van homoseksualiteit stond.

Wat betreft de relatie die u met S. zou hebben gehad, kan u evenmin overtuigen. Zo slaagde u er tijdens het gehoor op de DVZ in aan te geven wat de volledige naam was van S., meer bepaald S.R.M.S. (vragenlijst CGVS vraag 5). Op het CGVS werd eveneens gepeild naar de volledige naam van de jongen. Dit keer kwam u vreemd genoeg niet verder dan S. R.. De rest herinnerde u zich niet meer. U verklaarde dat het gehoor op de DVZ al twee jaar geleden was en dat u daarom de naam van uw vriend met wie u maar liefst vier jaar een liefdesrelatie zou hebben gehad niet meer kon herinneren. Dit is niet ernstig. U zou van de jongen gehouden hebben en jullie hadden volgens uw verklaringen gedurende vier jaar een liefdesrelatie: dat u dan zijn naam niet meer herinnert, is bijzonder merkwaardig en roept ernstige twijfels op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen (CGVS p.16).

Voorts wist u bijzonder weinig over S. te vertellen. U kende de naam van zijn twee broers, maar de zussen waren u onbekend. U wist zelfs niet hoeveel zussen hij zou hebben gehad. U wimpelde dit weg door te stellen dat de cultuur in Koerdistan contact tussen mannen en vrouwen afraadt (CGVS p.17). Wat er ook van zij, dit betreft hoe dan ook zeer elementaire kennis over de persoon met wie u een relatie zou hebben gehad en in wiens huis u geregeld zou zijn gekomen. Jullie spraken hier niet over, zo liet u optekenen (CGVS p.17). Dit is zeer weinig geloofwaardig. U kon evenmin een overtuigend antwoord geven op de vraag hoe S. omging met zijn homoseksuele geaardheid in een Iraakse samenleving. Ook hier praatten jullie niet over, zo geeft u aan. Hij was voorzichtig en als jullie seks hadden was het ver van de bewoonde wereld, veel meer kon u niet vertellen (CGVS p.21). Dat dit een weinig realistische hoop is, hoeft geen betoog. Gepeild naar jullie toekomstplannen kwam u niet verder dan te poneren dat u een mooi leven met hem wilde opbouwen. U hield immers van hem en u wilde bij hem blijven. Om dit te realiseren wachtten jullie dan maar tot de wet zou wijzigen. U verklaarde dat jullie aan het wachten waren tot de Iraakse overheid de wetten inzake de bestraffing van homoseksualiteit zou wijzigen (CGVS p.21). U zou willen samenwonen met hem, een auto kopen en een hond aanschaffen, zo stelt u. Aangezien u er van op de hoogte was hoe de Iraakse maatschappij functioneert, is het slechts weinig geloofwaardig dat u zulke

toekomstplannen voor ogen had. Het is bovendien niet zo dat de maatschappij zich onmiddellijk zou aanpassen aan een wetswijziging. U was zich hier ook van bewust want u wist dat uw ouders niet akkoord zouden gaan met dit idee (CGVS p.22). U wijzigde uiteindelijk uw verklaringen en gaf aan dat u goede punten wilde halen om dan samen naar het buitenland te gaan (CGVS p.22). Dat u, na een relatie van vier jaar met S., niet meer doorleefde en gedetailleerde informatie kon verschaffen over jullie leven samen, hypothekeert de geloofwaardigheid van uw relatie en bijgevolg ook van uw vermeende homoseksualiteit op zich in ernstige mate.

Voorts kan u het CGVS niet overtuigen aangaande de problemen die u zou ondervonden hebben in september 2020. Zo wist u niet meer precies op welke dag uw leven een drastische wending zou hebben genomen (CGVS p.8). U verklaarde seksuele gemeenschap te hebben gehad met S. toen zijn zusje binnenkwam. De context van dit gebeuren is op zich al niet in overeenstemming met het beeld dat u initieel schetste. Jullie namen immers naar eigen zeggen een aantal voorzorgsmaatregelen om niet betrappt te worden: jullie gingen daarom naar een afgelegen gebied om seks te hebben of deden het in de auto of thuis, in het geval er niemand was (CGVS p.19), en liet de sleutel op de deur van de keuken opdat er niemand binnen kon komen (CGVS p.19). De dag dat jullie betrappt zouden zijn geweest, zag de situatie er helemaal anders uit. U ging 's nachts naar S., de rest van zijn familie was thuis en wist dus dat u bij hem op bezoek ging. Hoewel er geen contact mocht zijn tussen de bezoekers en de vrouwen des huizes kwam het zusje van S. klaarblijkelijk toch ongevraagd binnen, en wat meer is, jullie hadden de deur niet eens op slot gedaan. Deze manier van handelen staat volledig haaks op wat u voordien verklaarde. S. was de deur vergeten op slot te doen en u was niet met een seksplan gekomen, zo bracht u in (CGVS p.19, p.20). Het is niet geloofwaardig dat jullie, die gedurende vier jaar een relatie zouden hebben gehad en de nodige voorzichtigheid aan de dag hadden gelegd om niet betrappt te worden, plotseling met een heel aantal cruciale zaken geen rekening meer zouden hebben gehouden. Ook dit roept verdere twijfels op bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Jullie slaagden er uiteindelijk in om beiden het huis te verlaten. Jullie wegen splitsten zich, maar u heeft vreemd genoeg niet geprobeerd om S. te bereiken. U heeft er geen idee van wat er met hem gebeurd is. U had geen tijd om hem te bellen, zo zei u (CGVS p.23). Dit mag zeer erg verbazen. U heeft wel uw oom H. gebeld en u moest vervolgens enkele uren in zijn magazijn wachten. Ook in deze periode heeft u niet geprobeerd om de jongen waar u gedurende vier jaar een liefdesrelatie mee zou hebben gehad te contacteren. U had in Turkije bij uw oom geïnformeerd naar S.. Hij wist u te vertellen dat hij ook gevlucht was. Het is niet aannemelijk dat u niet eens een poging gedaan hebt om hem te contacteren nadat u kon ontsnappen. U heeft evenmin degelijke pogingen ondernomen om via sociale media contact te zoeken. U verklaarde dat uw gsm in Kroatië stuk gemaakt werd en dat u daarom geen toegang meer had tot uw sociale media accounts. Nu blijkt dat u wel tien dagen in Turkije heeft doorgebracht, een periode waarin u gemakkelijk contact had kunnen zoeken met uw vriend. Dat u dit niet gedaan heeft, ondermijnt wederom de geloofwaardigheid van uw relatie en van de problemen die u ondervonden had. U had nieuwe accounts aangemaakt en verklaarde dat u probeerde om hem terug te vinden, maar dat het niet gelukt was. Nu is sociale media toch wel het middel bij uitstek om uw vriend terug te vinden. Wanneer jullie beiden in het verleden met elkaar geconnecteerd waren via facebook of instagram is het niet moeilijk om met een nieuw account de vriend met wie u wilde samenzijn op te sporen (CGVS p.22). De vaststelling dat u niet weet wat er met S. gebeurd is en vrijwel geen pogingen ondernomen heeft om iets te weten te komen van uw vriend met wie u jarenlang een relatie zou hebben gehad, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U heeft sinds de nacht dat u betrappt werd geen contact meer gehad met uw familie. U werd veelvuldig gebeld, maar heeft hen niet te woord gestaan, zo zegt u. Ook later heeft u niet geprobeerd om hen te contacteren, telefonisch of via sociale media. U heeft met andere woorden nooit met uw familie gesproken over wat er gebeurd zou zijn (CGVS p.8). U heeft hen nooit uw kant van het verhaal laten horen of geprobeerd om te bemiddelen of de zaak uit te klaren. Voorts bent u erg slecht op de hoogte over wat er zich binnen uw familie zou hebben afgespeeld na het gebeuren. Uw oom ging nochtans naar het huis om er stiekem uw paspoort op te halen. U verklaarde wederom dat u het zich niet herinnerde, u had immers veel stress (CGVS p.10). Uw verklaringen zijn allerm minst overtuigend. Bovendien kan u niet toelichten hoe de situatie na uw vertrek verder zou zijn geëvolueerd. U had nochtans contact met uw oom H. (CGVS p.9). U verklaarde dan wel dat ze op zoek waren naar u, maar u kon dit geenszins concretiseren. Uw antwoorden, nl. enerzijds 'hoe zoeken mensen elkaar' (CGVS p.9) en anderzijds 'vraag het aan hen ik weet dat niet', kunnen niet volstaan (CGVS p.11). U heeft evenmin informatie over hoe de relatie tussen jullie beide families geëvolueerd is. De vader van S. was nochtans een vriend van uw eigen vader. Om een duidelijk zicht te krijgen over de omvang van uw probleem is het voor de hand liggend dat u toch eens polste bij uw oom hoe het nu zat tussen beide familie (CGVS p.23). Dat u allerm minst een zicht kan

scheppen over wat er na uw probleem nog gebeurde in Irak, wetende dat u nog steeds contact had met uw oom H., komt uw geloofwaardigheid eens te meer niet ten goede.

U bent ondertussen reeds enkele jaren in België. U werd gevraagd hoe u uw homoseksualiteit in België beleefde. U verklaarde dat u vrij was en geen problemen had. U werkte, ging naar de fitness, naar het zwembad en deed boodschappen (CGVS p.25). U ging niet naar cafés of discotheken waar homoseksuelen elkaar ontmoetten. U noemde het zelfs 'hun' plekken. U had hier geen tijd voor, zo liet u optekenen (CGVS p.25). U werd de bedenking voorgelegd dat het toch merkwaardig is dat iemand die heel zijn leven zijn seksuele geaardheid heeft moeten verbergen niet op onderzoek gaat naar de rechten, vrijheden en mogelijkheden die er in het gastland voorhanden zijn. U verklaarde dat u niet voor uw seksdrive naar België gekomen bent en dat u niet van zomaar iedereen houdt (CGVS p.25). U zou wel eens via een app contact gezocht hebben met andere jongens maar veel verder kwam u niet. U verschool zich achter het feit dat u niet goed Nederlands kon en dat uw Engels eigenlijk, ondanks uw driejarige universitaire studie Engels te Zakho, ook eerder zwak was (CGVS p.25). Voorts vond u dat Belgen niet snel contact wilden met Arabieren en mensen van andere landen (CGVS p.26). Ook dit alles mag verbazen.

Ten slotte dient er aangestipt te worden dat uw verklaringen aangaande uw documenten evenmin steek houden. Zo verklaarde u initieel bij de DVZ dat u uw identiteitskaart achtergelaten had in Irak en dat de smokkelaar uw paspoort had afgenomen (zie DVZ). U legde uw originele identiteitskaart neer tijdens het gehoor op het CGVS en had hiervan reeds per mail een kopie overgemaakt. U had dit document achtergehouden omdat u niet wilde teruggestuurd worden naar Slovenië. Van u, die bescherming vraagt aan de Belgische asielinstanties, mag verwacht worden dat u transparant bent en uw documenten neerlegt zo snel als mogelijk. Wanneer u uw identiteitskaart achterhoudt probeert u bewust de asielinstanties te misleiden, hetgeen haaks staat op het invoeren van bescherming van deze instanties. Er rust immers een medewerkingsplicht op uw schouders, u schendt deze medewerkingsplicht door documenten achter te houden in de hoop om bepaalde procedures te kunnen omzeilen (CGVS p.3). Over uw paspoort zijn uw verklaringen evenmin afdoend. Daar u uw paspoort niet neerlegde werd er gevraagd wanneer u dit ooit aangevraagd had: u wist het niet meer en vond de vraag irrelevant (CGVS p.5). Ook op de vragen in verband met uw visa gaf u geen eenduidige antwoorden. U verklaarde dat u vaak naar Turkije ging voor handel en toerisme. U zou een toeristische visum gehad hebben dat geldig was voor een jaar. Hoewel u slechts over een toeristenvisum beschikte, kon u toch handel drijven in sigaretten, cola en kippen. Dat u geen klaarheid wil scheppen over de gegevens en reismodaliteiten die er in uw paspoort aanwezig zijn, doet vermoeden dat u informatie die in het kader van uw verzoek relevant kan zijn wenst achter te houden. Voorts houden uw verklaringen over wat er met uw paspoort gebeurd is evenmin steek. U stelde dat u het paspoort aan de smokkelaar overhandigde aangezien u het niet wilde kwijtraken. Het gebeurde immers vaak dat paspoorten verscheurd werden aan grenscontroles. Om dit te vermijden vertrouwde u het paspoort aan de smokkelaar toe. U liet het wel na om iets afspreken om het paspoort terug te krijgen (CGVS p.4). Dat u uw paspoort afgeeft aan de smokkelaar uit vrees om het kwijt te raken en vervolgens niets afsprekt om het te recupereren, is niet aannemelijk. Bovendien verklaarde u dat op de dag van uw probleem uw oom u naar de grensovergang van Ibrahim Khalil gebracht zou hebben (CGVS p.8, p.9). Tijdens het gehoor op de DVZ verklaarde u echter dat u met het vliegtuig Irak verlaten had (DVZ vragenlijst vraag 37). Dat ook hier uw verklaringen niet met elkaar stroken, doet wederom vermoeden dat u geen transparant beeld wenst te scheppen over de gegevens die er in uw paspoort aanwezig zijn.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De door u neergelegde identiteitskaart wijzigt deze appreciatie niet daar ze geen ander licht werpt op de door u aangehaalde vluchtmotieven.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op [https:// www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html](https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html) of <https://www.refworld.org>), en de **EUAA Country Guidance Note: Iraq van juni 2022** (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-iraq-june-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EUAA Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de **COI Focus Irak** -

Veiligheidssituatie van 24 november 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20211124.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> ; en het **EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf, beschikbaar op of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja – van deze laatste is de administratieve status als provincie in de praktijk niet eenduidig –, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en de Popular Mobilization Units (PMU) verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum deed de regio in een politieke en diepe economische crisis belanden. Op 10 oktober 2021 werden er verkiezingen voor het Iraakse parlement georganiseerd. Deze verkiezingen zijn zonder grote geweldincidenten verlopen. De KDP kwam als grote winnaar uit de bus en Gorran werd de grootste verliezer. In maart 2021 slaagden de Iraakse en Koerdische regering er na lange onderhandelingen in tot een begrotingsakkoord te komen dat onder meer de verdeling van de olieinkomsten in 2021 bepaalt.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Terreurdaden die kunnen worden toegeschreven aan ISIS vinden nagenoeg niet plaats in de KAR. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. ISIS is wel aanwezig in het veeleer onherbergzame district Makhmour. De organisatie verricht er ontvoeringen, zet de plattelandsbevolking onder druk, vernielt essentiële infrastructuur en landbouwgebied, en voert gerichte aanslagen uit op plaatselijke notabelen. Dit leidde tot een ontruiming van verschillende dorpen in de regio. De Iraqi Security Forces (ISF) voerden in maart 2021 een grondoffensief uit in de regio waarbij zij werden gesteund door de internationale coalitie middels luchtbombardementen. De ISF en de peshmerga hebben hun krachten gebundeld in hun strijd tegen ISIS en opereren sinds mei 2021 vanuit een gemeenschappelijk coördinatiecentrum.

Bases van de Amerikaanse strijdkrachten in de KAR werden in 2020 en 2021 verschillende keren het doelwit van raket- en droneaanvallen die worden toegeschreven aan sjiiitische milities omwille van de oplopende spanningen tussen de Verenigde Staten en Iran. Hierbij vallen doorgaans geen slachtoffers. De Verenigde Staten hebben intussen aangekondigd dat ze een volledige terugtrekking van hun gevechtseenheden beogen tegen eind 2021, maar het Iraakse leger zullen blijven bijstaan met opleiding en advies.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in de noordelijke grensregio, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. In juli 2015 begon Turkije luchtaanvallen op PKK-doelwitten in Noord-Irak uit te voeren. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-doelwitten in het bergachtig en dunbevolkt noordelijk grensgebied met Turkije. Het gebeurt echter dat hierbij ook naburige Koerdische dorpen getroffen worden. Naast luchtaanvallen vinden er ook Turkse grondoperaties plaats. Het Turkse leger zette eveneens verschillende militaire bases op in Dohuk en Erbil. Omwille van de militaire operaties van het Turkse leger zoeken PKK-militanten hun toevlucht verder zuidwaarts in de KAR. De KRG stelde toegangsbeperkingen in naar, en richtte bijkomende controleposten op in bepaalde regio's om de bewegingsvrijheid van de PKK te beknotten. Hier kan de lokale bevolking eveneens hinder van ondervinden. Veruit de meerderheid van de slachtoffers die vallen bij het conflict tussen het Turkse leger en de PKK zijn PKK-strijders maar er werd ook een beperkt aantal burgerslachtoffers en infrastructurele schade opgetekend. De Turkse grondoffensieven en luchtaanvallen hebben daarnaast geleid tot de ontheemding van een deel van de lokale bevolking.

Sinds een aantal jaar voert Iran, in zijn strijd tegen Iraans-Koerdische rebellen - waaronder de KDPI (Kurdistan Democratic Party of Iran) en PJAK (Kurdistan Free Life Party) -, opnieuw sporadisch aanvallen uit op doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran. Deze aanvallen leidden tot ontheemding in de getroffen regio's maar uit de beschikbare informatie blijkt dat er zelden burgerslachtoffers bij vallen. Naast het inzetten van conventionele militaire middelen voert Iran ook een low level campagne van moordaanslagen tegen leden van Iraans-Koerdische partijen in de KAR. In september 2021 kondigt de stafchef van het Iraanse leger aan harder te zullen optreden tegen de Iraans-Koerdische oppositiebewegingen die zich in Irak ophouden.

Ook in de KAR flakkerden er, ten slotte, de voorbije jaren herhaaldelijk protesten op over de tekortschietende basisvoorzieningen, de laattijdige uitbetalingen van de lonen van het overheidspersoneel en de corruptie. Hoewel de protesten doorgaans vreedzaam verlopen, ontstonden er soms rellen en traden de veiligheidsdiensten hardhandig op tegen de betogers. Het aantal burgerslachtoffers was evenwel zeer beperkt. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Volgens IOM telde Irak op 30 september 2021 1.189.581 ontheemden (IDP's). IOM meldt dat meer dan 4.9 miljoen van de Iraakse burgers die sinds januari 2014 ontheemd raakten inmiddels naar hun regio van oorsprong terugkeerden. De KAR herbergt nog steeds het grootste aantal IDP's, meer dan 620 000 personen, waarvan de meerderheid afkomstig is uit de Centraal-Iraakse provincies.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de KAR niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het **EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf) of

<https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers ook over luchthavens beschikt in Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Naast binnenlandse vluchten vanuit Bagdad zijn er ook commerciële, internationale lijnverbindingen naar deze twee luchthavens in de KAR.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Dohuk in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Dohuk een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Dohuk. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 17 en 27 van Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij meent dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Verzoeker betoogt dat de situatie van LGBT-mensen in Irak al jarenlang zorgwekkend is, zij er gediscrimineerd en geconfronteerd worden met wijdverbreide homofobie en intolerantie en dat homoseksualiteit er strafbaar is. Hij vervolgt dat LGBT-persoonen vaak het slachtoffer worden van geweld, intimidatie en discriminatie, zowel door individuen als door de autoriteiten. Omwille van een klimaat van angst en onderdrukking, worden er volgens hem velen toe gedwongen hun seksuele identiteit verborgen te houden. Hij citeert uit een rapport van Human Rights Watch en stipt aan dat de organisaties die zich inzetten voor de rechten van LGBT-persoonen, vaak geconfronteerd worden met ernstige uitdagingen en bedreigingen en dat er weinig bescherming is van de overheid..

Hij meent dat de subjectieve beoordeling van het CGVS onvoldoende is om zijn relatie in Irak in twijfel te trekken. Indien er twijfels waren, had de commissaris-generaal dit verder moeten onderzoeken. Hij verwijt de commissaris-generaal geen enkele vraag gesteld te hebben over zijn partner en hun relatie, waardoor hij tekort schiet in zijn onderzoeksplicht. Hij vervolgt dat het volkomen normaal is dat hij zich niet goed kan herinneren hoe de kus van 18 jaar geleden verliep nu het dermate lang geleden is. Hij wijst op de verplichting in hoofde van de *protection officer* om hem te ondervragen over wat hij als een tegenstrijdigheid lijkt te beschouwen, wat hij naliet te doen. Hij vervolgt dat het, gelet op de persoonlijke achtergrond en omstandigheden waarin jongeren opgroeien, niet zo vreemd is dat hij al op jonge leeftijd seks had. Hij vervolgt dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud zeer gestresseerd was, wat een negatief effect heeft gehad op zijn vermogen om zich zaken te herinneren. Ook het feit dat bepaalde gebeurtenissen dermate lang geleden hebben plaatsgevonden, kan volgens hem zijn

herinneringsvermogen hebben beïnvloed. Hij legt uit dat het tonen van interesse in de zussen van vrienden aanzien kan worden als een gebrek aan respect voor de familie en als een schending van de sociale normen. Hij meent dat het belangrijk is om te begrijpen dat het respecteren van culturele en religieuze normen van anderen een essentieel onderdeel is van het opbouwen en onderhouden van relaties in een diverse samenleving.

Met betrekking tot de documenten voert hij aan dat de commissaris-generaal de gewoonte heeft om alle documenten uit Irak te weigeren met als argument dat omwille van de corruptie en handel in valse documenten in Irak er geen waarde aan kan worden gehecht. Hij meent echter dat de documenten als begin van bewijs moeten worden aangenomen en citeert uit enkele arresten van de Raad inzake Afghanistan uit 2019. Hij voegt nog toe dat zijn oom zijn paspoort heeft ontvangen en toegezegd heeft om een kopie per post op te sturen. Hij wijst erop dat het overleggen van een extra identiteitsbewijs de aanvraag kan versterken en eventuele zorgen of vragen van de autoriteiten kan wegnemen.

Verzoeker beroept zich vervolgens op het voordeel van de twijfel en citeert uit arresten van de Raad en van de Vaste Beroepscommissie.

Voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus voert hij aan dat de Iraakse autoriteiten niet in staat zijn om hem bescherming te bieden in Irak, wat volgens hem blijkt uit de *EASO Country Guidance Iraq* 2021. Rekening houdend met de veiligheidssituatie in Koerdistan, zijn er volgens hem voldoende elementen om zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer aannemelijk te beschouwen.

Hij vervolgt dat de situatie in Koerdistan rampzalig is en citeert uit een jaarlijks rapport van 2021 van Amnesty International waaruit volgens hem blijkt dat er in bepaalde regio's in Irak, waaronder zijn regio, stelselmatig talrijke schendingen van mensenrechten plaatsvinden. Hij vervolgt dat uit de COI Focus van 24 november 2021 blijkt dat het aantal ernstige geweldsincidenten in de regio van Ninewa hoog blijft. Hij citeert nog uit andere rapporten, waarna hij concludeert dat de rapporten waarop de commissaris-generaal zich baseert, dezelfde conclusie weergeven, namelijk dat er veel burgers het slachtoffer worden van willekeurig geweld.

Hij meent dat hij heeft aangetoond dat hij homoseksueel is en dat de burgers in zijn gebied het slachtoffer worden van willekeurige aanvallen van de verschillende strijdkrachten. Hij wijst erop dat de Federale overheidssdienst Buitenlandse Zaken afraadt om naar Irak te reizen. Hij herinnert aan de *Elgafaji*-rechtspraak van het HJEU en stelt dat een individuele beoordeling noodzakelijk is. Omwille van zijn kwetsbaar profiel zou hij een hoger risico lopen. Rekening houdend met de veiligheidssituatie in Koerdistan en zijn persoonlijke situatie, zijn er volgens hem genoeg elementen om zijn vrees als aannemelijk te beschouwen.

3. Nieuwe stukken

3.1. Op 13 november 2023 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota over overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin hij refereert aan volgende stukken met vermelding van de weblinks:

- UNHCR *International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq* van mei 2019;
- EUAA *Country Guidance Note: Iraq* van juni 2022;
- COI Focus *Irak - Veiligheidssituatie* van 26 april 2023 (update);
- EUAA *Country of Origin Report Iraq: Security situation* van januari 2022;
- COI Focus *Irak : Veiligheidsincidenten in de Koerdische Autonome Regio (KAR)* van 13 september 2023;
- EASO COI *Report: Iraq – Internal mobility* van 5 februari 2019.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste

aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Het vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest om bij terugkeer vermoord te zullen worden door zijn familie en/of zijn stam omwille van zijn homoseksuele geaardheid.

4.3.2. Middels de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus en baseert zich hiervoor op volgende vaststellingen:

I) Verzoekers verklaringen omtrent zijn eerste seksuele ervaring op negen- of tienjarige leeftijd zijn niet aannemelijk nu (a) aangenomen kan worden dat de andere jongen toch op één of ander manier zou hebben gepolst hoe verzoeker ten aanzien van homoseksualiteit stond alvorens hem vol op de mond te kussen temeer homoseksualiteit negatief bejegend wordt in Irak; (b) verzoeker er niet in slaagt om de

context te schetsen van zijn seksuele handelingen vijftien dagen na de eerste kus; (c) de leeftijd van 9 of 10 jaar heel erg jong is om seksuele betrekkingen te hebben daar de meerderheid van de kinderen op die leeftijd nog niet geslachtsrijp is; (d) het opmerkelijk is dat verzoeker, die er eerst van overtuigd leek te zijn dat hij 9 of 10 jaar was, vervolgens aangaf dat het zou kunnen dat hij een paar jaar ouder was;

II) Van iemand die effectief homoseksueel is en die angstvallig probeert om dit verborgen te houden voor zijn familie kan er aangenomen worden dat die geen andere potentiële homoseksuelen gaat aanwijzen, wetende welke gevolgen dit zou kunnen hebben;

III) Verzoekers relatie met S. kan evenmin overtuigen nu (a) hij bij het CGVS, in tegenstelling tot bij de DVZ, er niet in slaagde zijn volledige naam te geven en (b) hij bijzonder weinig over S. wist te vertellen;

IV) Verzoeker kan het CGVS niet overtuigen aangaande de problemen die hij zou ondervonden hebben in september 2020 daar (a) hij niet meer wist op welke dag zijn leven een drastische wending zou hebben genomen, namelijk toen hij seksuele gemeenschap had met S. toen diens zusje is binnengekomen; (b) de context waarin dit gebeurde niet in overeenstemming is met het beeld dat verzoeker initieel schetste; (c) verzoeker geen idee heeft wat met S. is gebeurd en vrijwel geen pogingen heeft ondernomen om iets te weten te komen van zijn vriend met wie hij jarenlang een relatie zou hebben gehad; (d) hij allerminst een zicht kan scheppen over wat er na zijn probleem nog gebeurd is in Irak, terwijl hij nog steeds contact had met zijn oom H.;

V) Verzoekers verklaringen omtrent hoe hij zijn homoseksualiteit in België beleeft, doen verbazen;

VI) Verzoekers verklaringen aangaande zijn documenten houden geen steek nu hij (a) zijn identiteitskaart bij de DVZ had achtergehouden omdat hij niet teruggestuurd wilde worden naar Servië; (b) zijn paspoort niet neerlegde, doch niet kon zeggen wanneer hij dit had aangevraagd, hij geen klaarheid kon scheppen over de gegevens en reismodaliteiten die erin aanwezig zouden zijn en zijn verklaringen bij de DVZ en het CGVS niet met elkaar stroken; (c) de neergelegde identiteitskaart geen ander licht werpt op zijn asielmotieven.

4.3.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat er in zijn hoofd een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag bestaat.

4.3.3.1. Waar verzoekers vrees gebaseerd is omwille van zijn homoseksuele geaardheid, wijst de Raad er vooreerst op dat het Hof van Justitie d.d. 7 november 2013 in de zaken C-199/12, C-200/12 en C-201/12 (*X, Y en Z tegen Nederland*) oordeelde dat homoseksuelen een specifieke sociale groep zijn en dat van een homoseksuele asielzoeker niet gevraagd mag worden dat hij in zijn land van herkomst zijn geaardheid geheim houdt of zich terughoudend opstelt om vervolging te voorkomen. Vervolgens oordeelde het Hof van Justitie dat de loutere strafbaarstelling van homoseksuele handelingen op zich niet beschouwd wordt als een daad van vervolging. Het Hof van Justitie preciseerde dat de seksuele gerichtheid van een persoon een dermate fundamenteel kenmerk voor zijn identiteit is dat van deze persoon niet mag worden geëist dat hij dit opgeeft. Homoseksuele geaardheid betreft dus “*een onvervreemdbaar kenmerk dat deel uitmaakt van zijn identiteit en zijn fysieke en psychische integriteit*” dat gemeenschappelijk is aan deze bepaalde groep van personen.

Een aangevoerde homoseksuele geaardheid kan slechts aannemelijk worden geacht wanneer de verzoeker om internationale bescherming blijkt geeft van een kennelijke emotionele, affectieve en seksuele aantrekking tot personen van hetzelfde geslacht (UNHCR, *Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, Genève, 2012, nr. 8).

De Raad benadrukt dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen seksuele praktijken, seksuele gerichtheid en genderidentiteit (UNHCR, *Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, Genève, 2012, pt. 8-11). Aangezien een seksuele praktijk niet noodzakelijk samenvalt met een seksuele gerichtheid, maakt het louter onderhouden van seksuele contacten met mannen op zich nog geen homoseksuele geaardheid aannemelijk. Een seksuele gerichtheid is immers meer dan enkel seksueel gedrag, maar heeft ook betrekking op emoties en affectie (EASO, *Judicial Analysis: Evidence and credibility assessment in the context of the Common European Asylum System*, 2018, p. 179).

Hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op zeer intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is, komt het aan de verzoeker om internationale bescherming toe om zijn beweerde homoseksualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen, die op hun beurt

(onder meer) moeten worden gezien in het licht van het al dan niet homofobe karakter van de samenleving waaruit de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is. Van een verzoeker mag dan ook worden verwacht dat hij in zijn verklaringen meer doet dan enkel seksuele praktijken toe te lichten. Aldus moet nader worden onderzocht of verzoekers voorgehouden seksuele gerichtheid op personen van hetzelfde geslacht geloofwaardig is.

De verklaringen die een verzoeker om internationale bescherming over zijn seksuele gerichtheid heeft afgelegd, vormen het uitgangspunt in de procedure van het onderzoek van de feiten en omstandigheden zoals bedoeld in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, te meer wanneer de verzoeker geen bewijskrachtige elementen kan verschaffen aangaande zijn gerichtheid en/of wanneer er een gebrek is aan specifieke informatie betreffende de status van LGBT in het land van herkomst. Daarbij moeten stereotiepe opvattingen over homoseksuelen worden vermeden.

Bijgevolg kan worden verwacht dat verzoeker doorleefde verklaringen aflegt over zijn eigen homoseksuele bewustwording, ervaringen en relaties en de eigenheid van zijn homoseksualiteit, wat dit voor hem en zijn omgeving heeft betekend, wat de situatie is voor homoseksuelen in zijn land van herkomst en hoe zijn ervaringen, volgens zijn relaas, in het algemene beeld passen. Dit geldt nog meer als de verzoeker aangeeft afkomstig te zijn uit een land waar homoseksualiteit maatschappelijk onaanvaardbaar of strafbaar is gesteld. In die situatie is het de vraag of en hoe de verzoeker zich daaraan heeft aangepast en hoe hij dit heeft beleefd.

De commissaris-generaal, en bijgevolg de Raad, mag van een verzoeker om internationale bescherming die zichzelf identificeert als homoseksueel verwachten dat hij overtuigend is voor wat zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft. Van een verzoeker om internationale bescherming, die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van zijn homoseksualiteit mag dan ook een omstandig, gedetailleerd en coherent relaas worden verwacht (HvJ 25 januari 2018, C-473/16, pt. 28; HvJ 2 december 2014, gevoegde zaken C148/13 tot en met C-150/13, pt. 49, 62).

4.3.3.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen geloofwaardige elementen bijbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Immers, op basis van hetgeen volgt, oordeelt de Raad samen met de commissaris-generaal dat de voorgehouden seksuele oriëntatie niet geloofwaardig is.

4.3.3.3. De Raad stelt vooreerst vast dat uit de gehoorverslagen blijkt dat verzoekers verklaringen omtrent de bewustwording en de beleving van zijn beweerd homoseksuele geaardheid geenszins getuigen van doorleefde ervaringen en persoonlijke betrokkenheid en dienvolgens elke geloofwaardigheid missen. Uit het geheel van verzoekers vage, algemene, nietszeggende, ontwijkende, oppervlakkige en weinig doorleefde verklaringen, leidt de Raad nergens enige diepgang, persoonlijke betrokkenheid of affiniteit met de door hem beweerd geaardheid af. De commissaris-generaal oordeelde op goede gronden wat volgt: *“Uit uw verklaringen blijkt dat u zich niet aangetrokken voelt tot vrouwen maar enkel tot mannen. U lichtte toe dat u uw eerste seksuele ervaring had toen u nog in de lagere school zat. U was 9 of 10 jaar oud. U ging met een vriendje naar een afgelegen plaats waar hij u op uw mond kuste. U was erg bang, want u wist maar al te goed dat dit niet geaccepteerd werd door uw religie of door de Iraakse maatschappij (CGVS p.12). Klaarblijkelijk hadden jullie het nooit gehad over een aantrekkingskracht tot elkaar. Aangezien homoseksualiteit toch negatief bejegend wordt in Irak en er voor de personen in kwestie dramatische gevolgen aan vast hangen, kan er aangenomen worden dat de jongen toch op één of andere manier zou hebben gepolst hoe u ten aanzien van homoseksualiteit stond vooraleer u vol op de mond te kussen. In geval van een vergissing was het immers goed mogelijk dat u alles zou vertellen tegen uw ouders, hetgeen ernstige gevolgen voor H. zou kunnen hebben. U verklaarde echter dat u er geen idee van had dat die jongen iets voor u voelde. Hij legde simpelweg zijn hand op uw been en kuste u (CGVS p.14). U zei tegen de jongen dat u bang was en dat hij dat niet meer mocht doen. In de vijftien dagen na de kus bleef jullie contact beperkt tot ontmoetingen in de school. Het gesprek over de kus en dus de ontdekking dat jullie beiden aangetrokken waren tot mannen bleef eveneens beperkt. Jullie vonden het allebei leuk en spraken af om niet in het openbaar te kussen (CGVS p.13). U was immers nog steeds bang dat uw ouders dit te weten zouden komen. Hoewel u in paniek was door die eerste kus gingen jullie toch vijftien dagen later, als tienjarigen, over tot seksuele handelingen. U werd gevraagd om de context te schetsen. U was immers bang en wist dat wat u deed toch niet strookte met wat er van jongens van uw leeftijd verwacht werd. U slaagde er niet in om hier enig antwoord op te bieden. U verklaarde dat u nog jong was en dat u het zich allemaal niet meer herinnerde (CGVS p.13). U stelde dat jullie een vlot contact hadden met elkaar, naar een afgelegen plek gingen en daar gewoon seks hadden (CGVS p.13). Op de*

vraag wiens idee het was om de stap naar seksuele gemeenschap te zetten, antwoordde u dat het van u beiden kwam. U wist ook niet meer hoe dit onderwerp ter sprake was gekomen (CGVS p.13, p.14). U kon in de verste verte niet toelichten hoe u, als tienjarig jongetje, na een eerste kus besloot om vijftien dagen later seksuele betrekkingen te hebben. Het CGVS hecht slechts weinig geloof aan de door u afgelegde verklaringen over uw homoseksuele geaardheid. Voorts kan er nog aangestipt worden dat de leeftijd van negen of tien jaar erg jong is om seksuele betrekking te hebben; de meerderheid van de kinderen is op zijn negen of tien jaar immers nog niet geslachtsrijp. U vond tien jaar helemaal niet jong en u voegde eraan toe dat mensen in Koerdistan op jonge leeftijd kunnen vrijen, dat “het weer” een invloed heeft op de mensen en dat “de aarde er mannelijker is” (CGVS p.12). Los van de biologische factoren blijft het merkwaardig dat kinderen van tien jaar zouden besluiten om stiekem seks te hebben wetende hoe de maatschappij en de religie er tegenover staan. U wijzigde nog uw verklaringen hieromtrent en gaf aan dat u niet meer wist hoe oud u was, het zou kunnen dat u een paar jaar ouder was (CGVS p.14). Dat u er eerst van overtuigd was dat u negen of tien jaar was en u vervolgens, eens geconfronteerd met de bedenkingen daaromtrent, uw leeftijd met een paar jaar opschroeft, is niet bevorderlijk voor uw geloofwaardigheid.

U werd gevraagd hoe u met uw eigen homoseksualiteit omging. U verklaarde dat u zich doodschaamde. In al de gesprekken op school bleef u zoveel mogelijk op de achtergrond als het over relaties ging met vrouwen of over homoseksualiteit (CGVS p.18, p.19). U vreesde immers dat iemand zou vermoeden dat u homoseksueel was (CGVS p.18). In die zin is het merkwaardig dat u het thema soms zelf thuis opperde en aanhaalde dat de zoon van die familie gevoelens had voor mannen (CGVS p.18). U stelde dat u wilde weten hoe uw familie zou reageren als u ook homoseksueel was (CGVS p.18). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u dit al wist sinds u tien jaar was. Daarenboven zijn er wel subtielere manieren om na te gaan hoe uw familie tegenover homoseksualiteit stond dan de homoseksualiteit van andere mannen te ontmaskeren (CGVS p.18, p.19). Van iemand die effectief homoseksueel is en die angstvallig probeert om dit verborgen te houden voor zijn familie, kan er aangenomen worden dat deze geen andere potentiële homoseksuelen gaat aanwijzen, wetende welke gevolgen dit voor hen zou kunnen hebben, enkel en alleen om te weten hoe zijn familie ten aanzien van homoseksualiteit stond.” Het is weinig ernstig dat verzoeker zich voor wat betreft zijn ‘onwetendheid’ tracht te verschuilen achter het gegeven dat hij slechts 9 à 10 jaar zou zijn geweest toen hij voor het eerst seksuele contacten heeft gehad (NPO, p. 13) en dat hij vervolgens, gevraagd om de context ervan te schetsen aangeeft dat hij zich het niet meer herinnert omdat hij zo jong was om vervolgens aan te geven dat hij niet durft te zeggen dat hij toen een andere leeftijd had (NPO, p. 14). Verzoeker laat het geheel van voorgaande motieven onbesproken, doch beperkt zich er in zijn verzoekschrift toe de commissaris-generaal te verwijten dat van hem verwacht wordt om zich zaken te herinneren die reeds 18 jaar geleden hebben plaatsgevonden. Dat zijn eerste seksuele contacten met een jongen dateren van lang geleden, vormt geen vergoelijking van verzoekers uitermate vage verklaringen nu die eerste ervaringen juist betrekking hebben op de bewustwording van zijn geaardheid en zijn ervaringen waaromtrent, zoals *supra* uiteengezet, wel degelijk verwacht kan worden dat verzoeker doorleefde verklaringen aflegt. Hij slaagt er niet in een ander licht te werpen op voorgaande motieven, waar hij zich er in loutere blote beweringen toe beperkt aan te geven dat het niet zo vreemd is dat hij al op jonge leeftijd seks had gelet op de persoonlijke achtergrond en omstandigheden waarin jongeren opgroeien. De Raad stelt vast dat hij ook in zijn verzoekschrift enorm vaag blijft over de elementen die hij dan wel had willen meedelen tijdens zijn persoonlijk onderhoud. De Raad benadrukt dat uit het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker wel degelijk verschillende en voldoende vragen werden gesteld omtrent onder meer de bewustwording, zijn gevoelens, hoe zijn relatie was, hoe zijn familie op de hoogte was gekomen van zijn relatie en de wijze waarop in zijn herkomstland gekeken wordt naar relaties tussen mannen. Hoewel de *protection officer* zowel open als gesloten vragen en verzoeker voldoende gelegenheid geboden werd om toelichtingen te geven over zijn homoseksuele geaardheid en zijn vrees daaromtrent, bleven verzoekers antwoorden steeds zeer kort en vaag. Verzoeker toont niet aan dat de gestelde vragen hem niet toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen omtrent de ontdekking, bewustwording, de beleving en aanvaarding van zijn beweerde anders-geaardheid in de context van een volgens hem homofobe Iraakse samenleving.

4.3.3.4. Vervolgens treedt de Raad de commissaris-generaal bij in de vaststelling dat verzoeker getuigt van een dermate gebrekkige kennis omtrent S., met wie hij nochtans sedert zijn achttienjarige leeftijd gedurende vier jaar een relatie zou hebben gehad (NPO, p. 16) en die de eerste persoon was met wie hij een relatie zou hebben gehad na zijn eerste seksuele ervaring op negen- à tienjarige leeftijd (NPO, p. 15). Waar verzoeker betoogt dat de *protection officer* nagelaten heeft om hem te bevragen omtrent zijn relatie, blijkt het tegendeel afdoende uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud. De *protection officer* stelde verzoeker vooreerst de vraag naar zijn volledige naam, waarop verzoeker het antwoord schuldig moest blijven (NPO, p. 16) en wat reeds een eerste negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van zijn relaas, te meer nu hij met die persoon vier jaar zou zijn samen geweest. Voorts

stelde de *protection officer* onder meer vagen naar zijn woonplaats, wat voor een relatie hij met S. had, of hij broers of zussen had, over wat hun gesprekken gingen, waar zij elkaar ontmoet hebben, waar ze afspraken om seks te hebben en welke voorzorgsmaatregelen ze namen, hoe zij hun toekomst met elkaar zagen en waar S. nu is (NPO, p. 16- 22). Gelet op de lange duur van hun relatie en hun plan om op korte termijn zelfs samen te gaan wonen (NPO, p. 21) is het weinig aannemelijk dat verzoeker, naast zijn volledige naam, niet in staat zou zijn om de namen van zijn broers en zussen weer te geven (NPO, p. 17). Waar hij er in zijn verzoekschrift op wijst dat het tonen van interesse in de zussen van vrienden aanzien kan worden als een gebrek aan respect voor de familie en als een schending van de sociale normen, houdt verzoeker een verkeerde lezing van de motieven van de bestreden beslissing. Gelet op de omstandigheden zoals door verzoeker voorgesteld, namelijk een langdurige relatie van vier jaar en het feit dat de vader van S. vaak op bezoek kwam bij zijn vader omdat ze een bakkerij hadden (NPO, p. 17), kan het van hem wel redelijkerwijze verwacht worden dergelijke basisinformatie te weten. Het gaat hier slechts over het kennen van namen en het wordt geenszins van hem verwacht dat hij een bepaalde interesse zou tonen in de zussen van zijn vermeende partner, waardoor zijn kritiek en betoog, dat het belangrijk is om te begrijpen dat het respecteren van culturele en religieuze normen van anderen een essentieel onderdeel is van het opbouwen en onderhouden van relaties in een diverse samenleving, allerm minst dienstig is. De motieven omtrent de relatie van verzoeker en S. blijven integraal overeenind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt: *“Voorts wist u bijzonder weinig over S. te vertellen. U kende de naam van zijn twee broers, maar de zussen waren u onbekend. U wist zelfs niet hoeveel zussen hij zou hebben gehad. U wimpelde dit weg door te stellen dat de cultuur in Koerdistan contact tussen mannen en vrouwen afraadt (CGVS p.17). Wat er ook van zij, dit betreft hoe dan ook zeer elementaire kennis over de persoon met wie u een relatie zou hebben gehad en in wiens huis u geregeld zou zijn gekomen. Jullie spraken hier niet over, zo liet u optekenen (CGVS p.17). Dit is zeer weinig geloofwaardig. U kon evenmin een overtuigend antwoord geven op de vraag hoe S. omging met zijn homoseksuele geaardheid in een Iraakse samenleving. Ook hier praatten jullie niet over, zo geeft u aan. Hij was voorzichtig en als jullie seks hadden was het ver van de bewoonde wereld, veel meer kon u niet vertellen (CGVS p.21). Dat dit een weinig realistische hoop is, hoeft geen betoog. Gepeild naar jullie toekomstplannen kwam u niet verder dan te poneren dat u een mooi leven met hem wilde opbouwen. U hield immers van hem en u wilde bij hem blijven. Om dit te realiseren wachtten jullie dan maar tot de wet zou wijzigen. U verklaarde dat jullie aan het wachten waren tot de Iraakse overheid de wetten inzake de bestrafning van homoseksualiteit zou wijzigen (CGVS p.21). U zou willen samenwonen met hem, een auto kopen en een hond aanschaffen, zo stelt u. Aangezien u er van op de hoogte was hoe de Iraakse maatschappij functioneert, is het slechts weinig geloofwaardig dat u zulke toekomstplannen voor ogen had. Het is bovendien niet zo dat de maatschappij zich onmiddellijk zou aanpassen aan een wetswijziging. U was zich hier ook van bewust want u wist dat uw ouders niet akkoord zouden gaan met dit idee (CGVS p.22). U wijzigde uiteindelijk uw verklaringen en gaf aan dat u goede punten wilde halen om dan samen naar het buitenland te gaan (CGVS p.22). Dat u, na een relatie van vier jaar met S., niet meer doorleefde en gedetailleerde informatie kon verschaffen over jullie leven samen, hypothekeert de geloofwaardigheid van uw relatie en bijgevolg ook van uw vermeende homoseksualiteit op zich in ernstige mate. Voorts kan u het CGVS niet overtuigen aangaande de problemen die u zou ondervonden hebben in september 2020. Zo wist u niet meer precies op welke dag uw leven een drastische wending zou hebben genomen (CGVS p.8). U verklaarde seksuele gemeenschap te hebben gehad met S. toen zijn zusje binnenkwam. De context van dit gebeuren is op zich al niet in overeenstemming met het beeld dat u initieel schetste. Jullie namen immers naar eigen zeggen een aantal voorzorgsmaatregelen om niet betrapt te worden: jullie gingen daarom naar een afgelegen gebied om seks te hebben of deden het in de auto of thuis, in het geval er niemand was (CGVS p.19), en liet de sleutel op de deur van de keuken opdat er niemand binnen kon komen (CGVS p.19). De dag dat jullie betrapt zouden zijn geweest, zag de situatie er helemaal anders uit. U ging 's nachts naar S., de rest van zijn familie was thuis en wist dus dat u bij hem op bezoek ging. Hoewel er geen contact mocht zijn tussen de bezoekers en de vrouwen des huizes kwam het zusje van S. klaarblijkelijk toch ongevraagd binnen, en wat meer is, jullie hadden de deur niet eens op slot gedaan. Deze manier van handelen staat volledig haaks op wat u voordien verklaarde. S. was de deur vergeten op slot te doen en u was niet met een seksplan gekomen, zo bracht u in (CGVS p.19, p.20). Het is niet geloofwaardig dat jullie, die gedurende vier jaar een relatie zouden hebben gehad en de nodige voorzichtigheid aan de dag hadden gelegd om niet betrapt te worden, plotseling met een heel aantal cruciale zaken geen rekening meer zouden hebben gehouden. Ook dit roept verdere twijfels op bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.”* De Raad stipt nog aan dat verzoeker doorheen zijn kritiek in het verzoekschrift nalaat aan te stippen welke vragen de *protection officer* hem dan wel had moeten stellen en welke informatie hij dan wel had kunnen geven, waardoor zijn kritiek niet dienstig is. Hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich meebrengt, ontslaat dit verzoeker niet van zijn plicht om zijn asielmotieven, en zeker de meest essentiële elementen die de

aanleiding vormden van zijn vlucht uit het land van herkomst, op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aan te brengen.

4.3.3.5. Dat verzoeker voorts niet in staat is informatie te geven over waar S. zich nu bevindt, is eveneens rekening houdend met de duur van hun relatie en het feit dat die de concrete aanleiding heeft gevormd voor zijn vertrek uit zijn herkomstland, uitermate bevreemdend en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van zijn relaas. Hierbij stipt de Raad samen met de commissaris-generaal aan dat het opmerkelijk is dat verzoeker zelfs via sociale media niet in staat zou zijn om S. terug te vinden nu zij volgens zijn eigen verklaringen in het verleden wel contacten hadden via Facebook (NPO, p. 22). Verzoeker laat de motieven in de bestreden beslissing dienaangaande, die de Raad pertinent en draagkrachtig acht, onverlet, waardoor zij integraal worden overgenomen: *“Jullie slaagden er uiteindelijk in om beiden het huis te verlaten. Jullie wegen splitsten zich, maar u heeft vreemd genoeg niet geprobeerd om S. te bereiken. U heeft er geen idee van wat er met hem gebeurd is. U had geen tijd om hem te bellen, zo zei u (CGVS p.23). Dit mag zeer erg verbazen. U heeft wel uw oom H. gebeld en u moest vervolgens enkele uren in zijn magazijn wachten. Ook in deze periode heeft u niet geprobeerd om de jongen waar u gedurende vier jaar een liefdesrelatie mee zou hebben gehad te contacteren. U had in Turkije bij uw oom geïnformeerd naar S.. Hij wist u te vertellen dat hij ook gevlucht was. Het is niet aannemelijk dat u niet eens een poging gedaan hebt om hem te contacteren nadat u kon ontsnappen. U heeft evenmin degelijke pogingen ondernomen om via sociale media contact te zoeken. U verklaarde dat uw gsm in Kroatië stuk gemaakt werd en dat u daarom geen toegang meer had tot uw sociale media accounts. Nu blijkt dat u wel tien dagen in Turkije heeft doorgebracht, een periode waarin u gemakkelijk contact had kunnen zoeken met uw vriend. Dat u dit niet gedaan heeft, ondermijnt wederom de geloofwaardigheid van uw relatie en van de problemen die u ondervonden had. U had nieuwe accounts aangemaakt en verklaarde dat u probeerde om hem terug te vinden, maar dat het niet gelukt was. Nu is sociale media toch wel het middel bij uitstek om uw vriend terug te vinden. Wanneer jullie beiden in het verleden met elkaar geconnecteerd waren via facebook of instagram is het niet moeilijk om met een nieuw account de vriend met wie u wilde samenzijn op te sporen (CGVS p.22). De vaststelling dat u niet weet wat er met S. gebeurd is en vrijwel geen pogingen ondernomen heeft om iets te weten te komen van uw vriend met wie u jarenlang een relatie zou hebben gehad, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.*

U heeft sinds de nacht dat u betrappt werd geen contact meer gehad met uw familie. U werd veelvuldig gebeld, maar heeft hen niet te woord gestaan, zo zegt u. Ook later heeft u niet geprobeerd om hen te contacteren, telefonisch of via sociale media. U heeft met andere woorden nooit met uw familie gesproken over wat er gebeurd zou zijn (CGVS p.8). U heeft hen nooit uw kant van het verhaal laten horen of geprobeerd om te bemiddelen of de zaak uit te klaren. Voorts bent u erg slecht op de hoogte over wat er zich binnen uw familie zou hebben afgespeeld na het gebeuren. Uw oom ging nochtans naar het huis om er stiekem uw paspoort op te halen. U verklaarde wederom dat u het zich niet herinnerde, u had immers veel stress (CGVS p.10). Uw verklaringen zijn allerm minst overtuigend. Bovendien kan u niet toelichten hoe de situatie na uw vertrek verder zou zijn geëvolueerd. U had nochtans contact met uw oom H. (CGVS p.9). U verklaarde dan wel dat ze op zoek waren naar u, maar u kon dit geenszins concretiseren. Uw antwoorden, nl. enerzijds ‘hoe zoeken mensen elkaar’ (CGVS p.9) en anderzijds ‘vraag het aan hen ik weet dat niet’, kunnen niet volstaan (CGVS p.11). U heeft evenmin informatie over hoe de relatie tussen jullie beide families geëvolueerd is. De vader van S. was nochtans een vriend van uw eigen vader. Om een duidelijk zicht te krijgen over de omvang van uw probleem is het voor de hand liggend dat u toch eens polste bij uw oom hoe het nu zat tussen beide familie (CGVS p.23). Dat u allerm minst een zicht kan scheppen over wat er na uw probleem nog gebeurde in Irak, wetende dat u nog steeds contact had met uw oom H., komt uw geloofwaardigheid eens te meer niet ten goede.”

4.3.3.6 Ook voor wat betreft verzoekers beleving van zijn homoseksuele geaardheid in België, overtuigt hij de Raad net zomin als de commissaris-generaal en treedt de Raad, mede bij gebrek aan enig verweer, de motieven dienaangaande bij: *“U bent ondertussen reeds enkele jaren in België. U werd gevraagd hoe u uw homoseksualiteit in België beleefde. U verklaarde dat u vrij was en geen problemen had. U werkte, ging naar de fitness, naar het zwembad en deed boodschappen (CGVS p.25). U ging niet naar cafés of discotheken waar homoseksuelen elkaar ontmoetten. U noemde het zelfs ‘hun’ plekken. U had hier geen tijd voor, zo liet u optekenen (CGVS p.25). U werd de bedenking voorgelegd dat het toch merkwaardig is dat iemand die heel zijn leven zijn seksuele geaardheid heeft moeten verbergen niet op onderzoek gaat naar de rechten, vrijheden en mogelijkheden die er in het gastland voorhanden zijn. U verklaarde dat u niet voor uw seksdrive naar België gekomen bent en dat u niet van zomaar iedereen houdt (CGVS p.25). U zou wel eens via een app contact gezocht hebben met andere jongens maar veel verder kwam u niet. U verschool zich achter het feit dat u niet goed Nederlands kon en dat uw Engels eigenlijk, ondanks uw driejarige universitaire studie Engels te Zakho, ook eerder zwak was (CGVS p.25). Voorts vond u dat*

Belgen niet snel contact wilden met Arabieren en mensen van andere landen (CGVS p.26). Ook dit alles mag verbazen.”

4.3.3.7. Ten slotte wijst de Raad er nog op dat de tegenstrijdige verklaringen omtrent zijn paspoort eveneens een smet werpen op zijn algehele geloofwaardigheid. Bij de DVZ verklaart hij dat zijn paspoort afgenomen werd door de smokkelaar (AD CGVS, Verklaring DVZ, punt 28), terwijl hij bij het CGVS aangeeft zijn paspoort vrijwillig te hebben achtergelaten bij de smokkelaar omdat hij het niet kwijt wilde geraken (NPO, p. 4). Daarenboven doet het de wenkbrauwen fronsen dat verzoeker niet in staat is om bij benadering aan te geven wanneer hij zijn paspoort heeft aangevraagd, terwijl hij tegelijk verklaart dat hij dit nodig had om te reizen naar Turkije (NPO, p. 5) en dat hij ongeveer vijf jaar voorafgaand aan zijn vertrek uit Irak op en afreisde naar Turkije voor het verhandelen van sigaretten (NPO, p. 6). Indien verzoeker zijn paspoort nodig had om te reizen naar Turkije en hij kon aangeven wanneer hij met die reizen is begonnen, is het allesbehalve aannemelijk dat hij niet in staat is om aan te geven wanneer hij zijn paspoort had aangevraagd. Dat verzoeker moeilijkheden zou hebben met het plaatsen van bepaalde zaken in de tijd, strookt niet met zijn profiel nu hij verklaart reeds in het derde jaar Engelse literatuur te volgen aan de universiteit (AD CGVS, Verklaring DVZ, punt 11) en betreft niet meer dan een blote bewering. Verzoekers betoog, dat de commissaris-generaal de gewoonte heeft om alle documenten uit Irak te weigeren met als argument dat omwille van de corruptie en handel in valse documenten in Irak er geen waarde aan kan worden gehecht en dat zijn documenten als begin van bewijs moeten worden aangenomen, doet hoegenaamd aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk. Des te meer nu hij niet aanstipt over welke documenten hij het heeft daar hij enkel zijn identiteitskaart heeft neergelegd (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1 “IK”). Waar hij bij zijn verzoekschrift als stuk 2 een kopie van twee pagina's uit zijn paspoort voegt, werpt hij alleszins geen ander licht op de vaststelling dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud zelfs bij benadering niet kon zegen wanneer hij zijn paspoort had bekomen. De motieven omtrent verzoekers verklaringen aangaande zijn documenten worden wederom, mede bij gebrek aan dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad: *“Ten slotte dient er aangestipt te worden dat uw verklaringen aangaande uw documenten evenmin steek houden. Zo verklaarde u initieel bij de DVZ dat u uw identiteitskaart achtergelaten had in Irak en dat de smokkelaar uw paspoort had afgenomen (zie DVZ). U legde uw originele identiteitskaart neer tijdens het gehoor op het CGVS en had hiervan reeds per mail een kopie overgemaakt. U had dit document achtergehouden omdat u niet wilde teruggestuurd worden naar Slovenië. Van u, die bescherming vraagt aan de Belgische asielinstanties, mag verwacht worden dat u transparant bent en uw documenten neerlegt zo snel als mogelijk. Wanneer u uw identiteitskaart achterhoudt probeert u bewust de asielinstanties te misleiden, hetgeen haaks staat op het inroepen van bescherming van deze instanties. Er rust immers een medewerkingsplicht op uw schouders, u schendt deze medewerkingsplicht door documenten achter te houden in de hoop om bepaalde procedures te kunnen omzeilen (CGVS p.3). Over uw paspoort zijn uw verklaringen evenmin afdoend. Daar u uw paspoort niet neerlegde werd er gevraagd wanneer u dit ooit aangevraagd had: u wist het niet meer en vond de vraag irrelevant (CGVS p.5). Ook op de vragen in verband met uw visa gaf u geen eenduidige antwoorden. U verklaarde dat u vaak naar Turkije ging voor handel en toerisme. U zou een toeristische visum gehad hebben dat geldig was voor een jaar. Hoewel u slechts over een toeristenvisum beschikte, kon u toch handel drijven in sigaretten, cola en kippen. Dat u geen klaarheid wil scheppen over de gegevens en reismodaliteiten die er in uw paspoort aanwezig zijn, doet vermoeden dat u informatie die in het kader van uw verzoek relevant kan zijn wenst achter te houden. Voorts houden uw verklaringen over wat er met uw paspoort gebeurd is evenmin steek. U stelde dat u het paspoort aan de smokkelaar overhandigde aangezien u het niet wilde kwijtraken. Het gebeurde immers vaak dat paspoorten verscheurd werden aan grenscontroles. Om dit te vermijden vertrouwde u het paspoort aan de smokkelaar toe. U liet het wel na om iets afspreken om het paspoort terug te krijgen (CGVS p.4). Dat u uw paspoort afgeeft aan de smokkelaar uit vrees om het kwijt te raken en vervolgens niets afsprekt om het te recupereren, is niet aannemelijk. Bovendien verklaarde u dat op de dag van uw probleem u oom u naar de grensovergang van Ibrahim Khalil gebracht zou hebben (CGVS p.8, p.9). Tijdens het gehoor op de DVZ verklaarde u echter dat u met het vliegtuig Irak verlaten had (DVZ vragenlijst vraag 37). Dat ook hier uw verklaringen niet met elkaar stroken, doet wederom vermoeden dat u geen transparant beeld wenst te scheppen over de gegevens die er in uw paspoort aanwezig zijn.”*

Door in het verzoekschrift in te gaan op het gevaar dat homoseksuelen lopen in Irak, zonder die seksuele oriëntatie aannemelijk te maken, toont hij zijn vrees evenmin *in concreto* aan.

Gelet op voorgaande kan de Raad uit verzoekers relaas geen onvervreemdbaar kenmerk dat deel uitmaakt van zijn identiteit en zijn fysieke en psychische integriteit ontwaren. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen overtuigende argumenten bij die de bovenstaande appreciatie kan doen ombuigen. Gezien de Raad geen geloof hecht aan verzoekers voorgehouden geaardheid, kan evenmin geloof

worden gehecht aan de daaruit voortkomende problemen. Zoals reeds aangestipt *supra*, is verzoekers verwijzing naar de gekende homofobe situatie in Irak evenmin dienstig nu verzoeker er niet in slaagt zijn geaardheid aannemelijk te maken en de Raad hiervan te overtuigen.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande uiteenzetting toont verzoeker niet aan zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

4.3.4. Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Hij beperkt zich tot het herhalen van het asielrelaas en het formuleren van loutere beweringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

4.3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Gelet op voorgaande uiteenzetting meent de Raad dat verzoeker zich niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn asielrelaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan andere problemen te hebben gekend in Irak.

4.4.2. Wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat niet wordt betwist dat er in Irak een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de “*UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq*” van mei 2019 als uit de “*Country Guidance Note : Iraq*” van EUAA van juni 2022, waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger afkomstig uit Irak de focus aldus worden gericht op de regio waarvan hij afkomstig is en op de vraag of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat, gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn regio van herkomst in Irak, *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk moet worden beoordeeld.

Na zorgvuldige lezing van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, concludeert de Raad samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Dohuk geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die aanwezig is in of terugkeert naar deze regio louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit wordt ook bevestigd in voormelde “*Country Guidance Note*” over Irak van juni 2022 (p. 190-192).

Door in zijn verzoekschrift aan te stippen dat de situatie in Koerdistan rampzalig is en hiervoor te citeren uit een jaarlijks rapport van 2021 van Amnesty International en een COI Focus van 24 november 2021, daar waar *in casu* recentere landeninformatie voorligt, brengt verzoeker geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een daglicht stellen.

Er wordt echter niet ontkend dat de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest *Elgafaji* (HvJ 17 februari 2009, C-465/07) heeft gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Dohuk voor hem

dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Daarbij dient te worden vastgesteld dat blijkens voormelde “Country Guidance Note” van juni 2022 de mate van het willekeurig geweld in het district Zakho van de provincie Dohuk, waaruit verzoeker verklaart afkomstig te zijn, hoog is en dat een lager niveau van individuele elementen vereist is om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die naar dit district terugkeert een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet loopt (p. 48, 192).

Verzoeker laat evenwel na het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in zijn regio van herkomst.

4.4.3. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.6. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht. De Raad wijst er bovendien nog op dat artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 bij artikel 16 van het koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met ingang van 21 juli 2018 werd opgeheven.

4.7. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend drieëntwintig door:

I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO